

Božji služabnik Janez Gnidovec

VI. Skopljanski škof

3. Gnidovec v novem okolju

Da je mogel g. Kordin toliko dobrega napisati o katoličanih na jugu - seveda je imela tudi ta medalja svojo temno stran, kot je med drugim razvidno iz predavanja Diaspora, ki ga je sobratom lazaristom imel 1. 1939 g. Tumpej in je izšlo tudi v knjižni izdaji -, je nedvomno zasluga molitev, žrtev in dela škofa Gnidovca. Ta je obdržal škofijski sedež na ljubo albanski duhovščini dobrih deset let v Prizrenu. Od tam je takoj začel obiskovati vse predele svoje obširne škofije. Prometne zveze (železnice in avtobusi) so bile obupne. Gnidovec je popotoval največ peš ali pa na konju, noseč težak kovček z mašnimi potrebščinami. Poleti in pozimi je imel na sebi majo, talar in navadno še površnik, ki si ga je po potrebi obesil na roko. Ni se dal ugnati ničemur: ne vročini ne snegu ne utrujenosti ne žeji ne lakoti ne bolehnosti. Niso ga strašile ne gore ne prehodi prek potokov in rek. Ni se zmenil za nevarnosti pred zvermi ne pred razbojniki in uporniki (kačaki in komiti). Spoznati je hotel vse svoje ovce in jim zlasti za velikonočni čas omogočiti spoved, jih zbirati pri maši in jim deliti evharistično hrano. Še čez leta so se na novo došli duhovniki čudili, kako natančno je poznal posameznike in družine, njihove razmere in potrebe, pa naj so živeli kjer koli.

Gnidovec na poti

Kako je ta mož, o katerem so nekateri trdili, da je že kot semeniščnik trpel za srčno napako, premogel izredne napore? Vemo, da mu je dolgourna ježa često prizadela rane; da je bil v prenočevanju po zanemarjenih kočah navadno poln stenic in bolhà; da so ga komarji opikali in je bil pogosto od mrčesa ves zatekel. Pri vsem tem je na potovanjih užival zelo malo: nekaj kruha in kislega mleka; nikoli ni pokusil kave ne alkoholnih pijač. Doma se je po navadi hranil zadostno in ni hotel vzbujati pozornosti s pretiranim postenjem. Na potovanjih si je pritrgoval iz zdravstvenih razlogov - imel je težave s prebavo in hemoroidi - in iz sramežljivosti: po tistih krajih je bilo težko kje najti primerno stranišče.

Novo pokorilo si je naložil s spokornim pasom in bičanjem. To je opustil šele nekaj časa po preselitvi v Skopje - na spovednikovo priporočilo, saj ga je že zdelovala bolezen.

Posebno ljubezen je imel do bolnikov in revežev. Od tega, da obišče bolnika, ga ni odvrnila ne razdalja ne huda pot ne vreme. Sodelavcem je naročal reden obisk bolnikov; o tem so mu morali poročati. Revežem je razdal, kar je imel. Niso bili redki primeri, da si je moral sposoditi denar za vozni listek. Pri delitvi miloščine ni vpraševal po veri in narodnosti ali po vzrokih bede.

Tudi na sprehodih je srečanja uporabljal za spodbudne razgovore. Katoličane je opozarjal na ljubezen do Boga in na verske dolžnosti.

Na potovanjih je veliko pridigoval. Čeprav se ni lahko izražal in je imel nekako piskajoč glas, je njegova gorečnost poslušavce pritegnila in prepričevala.

V spovednici je bil vsak dan. Iz nje ga ni pregnal najbolj strupen mraz ali najbolj moreča vročina. Dasi je bil do sebe neizprosni, je bil do grešnikov razumevajoč, poln usmiljenja in tolažbe. S. Blazija Mlinar, ki je bila v Prizrenu dvanajst let (od 1. 1929), je izjavila: »V spovednici je bil prijazen, kakor da je drug človek(...) Bil je domač. Lahko smo ga razumele(...).«